

РЕШЕНИЕ

№ 440

гр. Плевен, 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети юли през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Валери Цв. Цветанов

при участието на секретаря ПЕТЯ П. АНТОВА
като разгледа докладваното от Валери Цв. Цветанов Административно
наказателно дело № 20224430200932 по описа за 2022 година
и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе предвид
следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО е по реда на чл. 59 ал. I от ЗАНН

С наказателно постановление №35-0000242 от 22.03.2022г *** РД „АА“
Плевен е наложил на основание чл.53 от ЗАНН и чл.96г ал.1 предл.2 от
ЗавПр на „М. К.“ ЕООД представлявано от ЕН. П. ЕН. от ***
административно наказание имуществена санкция в размер на 3000лв.

Недоволен от издаденото наказателно постановление е останал
жалбоподателят „М. К.“ ЕООД представлявано от ЕН. П. ЕН., който го
обжалва в срок и моли съда да го отмени, като незаконосъобразно. Чрез
процесуалния си представител адв.П.Х. от АК-Велико Търново навежда
правни доводи за допуснати съществени процесуални нарушения при
издаването на обжалваното наказателно постановление. Моли съда да отмени
обжалваното наказателно постановление и да му бъдат присъдени

направените по делото разноси.

За въззиваемата страна РД „АА“-Плевен, не се явява представител и не изразява становище по съществото на спора.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН, допустима е, разгледана по същество е основателна.

Обжалваното наказателно постановление е издадено въз основа на Акт №315937 от 01.03.2022г за установяване на административно нарушение от който е видно, че на 01.03.2022г в РД „АА“ в гр.Плевен, *** при извършена комплексна проверка на фирма „М. К.“ ЕООД ***, притежаващ лиценз на Общността *** за международен превоз на товари, превозвачът е допуснал водача М. Т. К. на 10.12.2021г. да извърши международен превоз на товари от България за Чехия с автомобил „****“ с рег. №*** и полуремарке с рег.№***, видно от СМЕ *** от *** без Удостоверение за психологическа годност на водача, видно от справка в регистъра за психологически изследвания на водачите – ИА „АА“.

Горните обстоятелства се установяват от показанията на разпитаните актосъставител ОГН. ИВ. К. и свидетеля ИВ. ЦВ. М., чиито показания съдът кредитира изцяло с оглед тяхната последователна и логическа изложеност, взаимна кореспондентност и съответствие с приложените по делото писмени доказателства. От показанията на актосъставителя О.К. и свидетеля И.М. се установява, че е извършена комплексна проверка на фирма „М. К.“ ЕООД ***, притежаващ лиценз на Общността *** за международен превоз на товари. Според показанията на актосъставителя О.К. и свидетеля И.М. при извършената проверка са констатирани, че превозвачът „М. К.“ ЕООД ***, е допуснал водача М. Т. К. на 10.12.2021г. да извърши международен превоз на товари от България за Чехия с автомобил „****“ с рег. № *** и полуремарке с рег.№ ***, видно от СМЕ №*** от *** без Удостоверение за психологическа годност на водача. От показанията на актосъставителя О.К. и свидетеля И.М. се установява, че видно след справка в регистъра за психологически изследвания на водачите – ИА „АА“ водачът М. Т. К. е извършил превоз на товари без Удостоверение за психологическа годност. Съдът кредитира напълно показанията на актосъставителя К. и свидетеля М., тъй като техните

показания са конкретни, ясни и последователни. Освен това няма данни по делото, които да създават съмнения относно обективността и безпристрастността на тези свидетели, или да сочат наличието на мотив да набедят жалбоподателя „М. К.“ ЕООД в нарушение, което не е извършил.

От приобщеното като писмено доказателство по делото Удостоверение за психологическа годност ***, издадено въз основа на протокол №54 от 10.03.2022г., валидно до 10.03.2025г., се установява, че жалбоподателят К. се допуска до превоз на пътници и товари.

При така приетото за установено от фактическа страна незаконосъобразно и необосновано административно наказващият орган е приел, че с действията си жалбоподателят „М. К.“ ЕООД представлявано от ЕН. П. ЕН. е извършил нарушение по чл.7а ал.2 пр.3 от ЗАП и неправилно и незаконосъобразно му е наложил административно наказание на основание чл.53 от ЗАНН и чл.96г ал.1 предл.2 от ЗАвПр. Констатациите в АУАН № 315937 от 01.03.2022 год. и в обжалваното НП № 35-0000242 от 22.03.2022 год. са, че: „...превозвачът е допуснал водача М. Т. К. на 10.12.2021 год. да извърши международен превоз на товари от България за Чехия с автомобил *** с рег. № *** и полуремарке с рег. №***, видно от CMR №*** от 10.12.2021 год. без: 1. Удостоверение за психологическа годност на водача, видно от справка в регистъра за психологически изследвания на водачите-ИА „АА“. От събраните по делото писмени доказателства не може да се направи извод за факта на осъществяване на международния превоз от жалбоподателя М. Т. К. на 10.12.2021 год., за който е установено, че притежаваното от него свидетелство за психологическа годност е с изтекъл срок на валидност. Единственият документ, който е относим към този извод, е приложеното копие на товарителница за осъществения автомобилен превоз CMR №*** от 10.12.2021 год. /3-екземпляр за превозвача и 7-екземпляр за изпращача/. Съгласно чл.4 от Конвенцията за международен автомобилен превоз на стоки, товарителницата има доказателствена стойност за факта на сключването на договора за превоз. В задължителните реквизити по чл.6 от Конвенцията не фигурира изискването за посочване на самоличността на водача на превозното средство, фактически извършващ превоза в изпълнение на договора. Такова отразяване липсва и в приложената по делото товарителница- CMR №*** от 10.12.2021 год. /3-екземпляр за превозвача и 7-

екземпляр за изпращача/. Нещо повече - 7-екземпляр за изпращача дори не съдържа подпис на лицето, осъществило международния транспорт. Поради изложеното съдът приема, че превозът по представената товарителница на 10.12.2021 год. не може да бъде установено от кой водач е извършен, в т.ч. дали е извършен от жалбоподателя М. Т. К. Следователно релевантните за отговорността на „М.-К.” ЕООД обстоятелства, свързани с осъществен международен превоз от водача М. Т. К. на 10.12.2021 год., който не е отговарял на изискванията по чл.7а, ал.2, пр.3 от ЗАП, са недоказани. В този смисъл е и константната съдебна практика, като напр. Решение № 52 / 08.02.2021г.. постановено по АНД № 20204110201831 по описа на ВТРС за 2020г.. трети състав; и Решение от 09.06.2021 г. по к. адм. н. д. № 10069 / 2021 г. на Административен съд - Велико Търново/. Освен това наказващият орган е направил извода си за извършено нарушение само от представеното копие на международна товарителница за осъществения автомобилен провоз- CMR №*** от 10.12.2021 год. /3- екземпляр за превозвача/, в която има дописвания на български език и същото не е годно доказателство по делото. АНО не е посочил и представил доказателства за включване на процесното МПС /автомобил *** с рег. № *** и полуремарке с рег. №*** / в списъка към издадения на превозвача лиценз за извършване на международни автомобилни превози. АНО не е посочил и представил и доказателства за сключен между Фирма „М.-К.” ЕООД, *** и водача М. Т. К. трудов договор за извършване на този международен превоз на товари от България за Чехия с автомобил *** с рег. № *** и полуремарке с рег. №***. При отсъствие на визираните писмени доказателствени средства, не може да се установи изпълнителното деяние, за което е ангажирана отговорността на превозвача и връзката между последния и водача на процесното превозно средство. От изложеното следва единственият обоснован фактически извод за недоказаност на съставомерното деяние по чл.96г, ал.1,предл.2 от ЗавП. и за незаконосъобразност на оспореното НП № 35-0000242 от 22.03.2022 год.

Но дори да се приеме, че водачът М. Т. К. на 10.12.2021 год. е извършил международен превоз на товари от България за Чехия с автомобил *** с рег. № *** и полуремарке с рег. №*** без удостоверение за психологическа годност на водача, наказателното постановление е незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения, както при съставянето на АУАН, така и при издаване на обжалваното НП, които са довели до

ограничаване правото на защита на наказаното лице – жалбоподател в настоящето производство. Първо, както в АУАН № 315937 от 01.03.2022 год., така и в НП № 35-0000242 от 22.03.2022год., административнонаказващият орган не е посочил кога /датата/ и къде /мястото/ е извършено нарушението, а кога и къде е извършена проверката: на 01.03.2022 год. в РД „АА гр. Плевен, *** при извършване на комплексна проверка... “ За да предизвикат целените с издаването им правни последици АУАН и НП следва да съдържат отнапред определения в чл.42 от ЗАНН и чл.57 от ЗАНН минимален обем информация. Чл.42,ал.1,т.3 от ЗАНН и чл.57,ал.1,т.5 от ЗАНН предвиждат посочването на датата и мястото на извършване на нарушението като задължителен реквизит на Акта за установяване на административно нарушение, респективно - Наказателното постановление. Следователно, допуснато е нарушение на процесуалните правила, което е съществено, тъй като ограничава правото на защита на нарушителя и по-конкретно - правото му да узнае въз основа на кои факти и обстоятелства е ангажирана административнонаказателната му отговорност.Второ, посочената за нарушена разпоредба на чл.7а, ал.2, пр.3 от ЗАвтП вмениява изисквания към лицензираните превозвачи, че същите "... могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл.12б, ал.1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата. Така дефинирана, нормата на закона разкрива същността си на едно общо правило за поведение. Тя има бланкетен характер. По отношение конкретните изисквания за: възраст, правоспособност и психологическа годност, разпоредбата на чл.7а, ал.2, пр. трето от ЗАвтП препраща било към Наредбата по чл.7, ал.3 от ЗАвтП, която е в случая НАРЕДБА N: 11 от 31. 10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници, било тази по чл.12б ал.1, която е НАРЕДБА № Н-8 от 27.06.2008г. за условията и реда за извършване на превоз на пътници и товари за собствена сметка, било според посоченото в чл.152, ал. 1 т.2 от ЗДвП респ. Наредба № 36 / 15.05.2006г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за

извършване на психологически изследвания. Т. е. конкретните задължения на субектите се съдържат в друг закон и съответно друг подзаконов нормативен акт. В АУАН № 315937 от 01.03.2022 год., а и в самото НП № 35-0000242 от 22.03.2022 год., е посочена само общата разпоредба на ЗАвтП - тази на чл.7а,ал.2, пр.3, която не вменява на наказания субект нищо конкретно, а само сочи, че друг нормативен акт /от вторичната правна уредба и по силата на изрична законова делегация/ ще вмени едно такова задължение и то диференцирано съобразно конкретния вид на транспорта. Административнонаказващият орган е следвало да посочи конкретния нормативен акт, който приема, че е бил нарушен от наказаното лице. Разпоредбата на чл.7а, ал.2, пр. трето от ЗАвтП е бланкетна и този бланкет следва да бъде запълнен чрез препращане към конкретно правило за поведение, което се приема да е било нарушено. В случая, обвързване с конкретни разпоредби от друг нормативен акт, не е направено нито от актосъставителя, нито от административнонаказващият орган, което е лишило административното "обвинение" от задължителен законов реквизит по чл.42, ал.1, т.5 ЗАНН, респективно - чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН. Нарушението на процесуалните правила се явява съществено, тъй като нарушителят е лишен от възможността да научи за какво административно нарушение е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност и надлежно да упражни правото си на защита. В този смисъл е и константната съдебна практика / Решение № 260046 от 15.09.2020 г. по адм. н. д. № 1252 / 2020 г. на XII състав на Районен съд - Плевен; Решение № 260047 от 15.09.2020 г. по адм. н.д. № 1253 / 2020г. па XII състав на Районен съд - Плевен; Решение № 55 от 30.03.2022г. по к. адм. н. д. №36/ 2022 г. на Административен съд - Видин и др./.Трето, неправилно е определен субектът на административнонаказателна отговорност и доколкото производството е било проведено срещу „М. К.” ЕООД ***, то издаденото НП № 35-0000242 от 22.03.2022 год, се явява незаконосъобразно. Съгласно чл. 10 от ЗАНН допустителите (тези, които пряко не извършват, но допускат извършването на нарушението) се наказват само в случаите, предвидени в съответния закон или указ. В чл.96г, ал.1 от Закона за автомобилните превози е предвидено административно наказание имуществена санкция в размер на 3000 лева за този, който допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията определени със закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането

му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари. Доколкото допустителството представлява непопречване на извършване на нарушение, от друго лице, то юридическо лице не може да носи отговорност за допустителство, т.е. за непопречване на извършването на нарушение. Такава отговорност би могъл да носи, съгласно чл.24, ал.2 от ЗАНН, ръководителят на учреждение, организация или предприятие, като физическо лице, който може да бъде санкциониран за нарушения, допуснати от негови подчинени. За да е налице изпълнителното деяние "допусне", то субект на административнонаказателната отговорност може да бъде само и единствено физическо лице, но не и юридическо лице, с оглед на което съдът приема, че наказателното постановление е незаконосъобразно само на това основание и следва да бъде отменено /в този смисъл Решение № 247 от 10.04.2019г. по адм. н. д. № 458 / 2019 г. на VIII състав на Районен съд - Плевен, Решение от 26.04.2021 г. по к. адм. н. д. № 175 / 2021 г. па III състав на Административен съд - Монтана и др./.

Съдът счита, че следва да бъде отменено обжалваното наказателно постановление относно наложените административни наказания по чл.53 от ЗАНН и чл.96г ал.1 предл.2 от ЗАвПр, като незаконосъобразно и необосновано.

От процесуалния представител на жалбоподателя е направено искане за присъждане на адвокатско възнаграждение. В настоящото производство същият е представляван от адвокат, като за осигурената защита е платен хонорар от 550 лева. Последното е видно от представения със списъка по чл. 80 ГПК договор за правна защита и оформената в същия разписка. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ред. ДВ, бр. 94 от 2019 г., в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на дружеството жалбоподател действително следва да бъдат присъдени разноски за

адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен договор за правна защита (л. 20), в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 550 лв, а също така е представен списък по чл. 80 от ГПК. Тъй като не бе направено възражение за прекомерност, а съгласно чл. 63, ал. 4 от ЗАНН, ДВ, бр. 94 от 2019 г., предвижда, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата, то следва да бъде заплатено цялото поискано възнаграждение в размер на *** лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №35-0000242 от 22.03.2022г, с което *** РД „АА“ Плевен е наложил на основание чл.53 от ЗАНН и чл.96г ал.1 предл.2 от ЗавПр на „М. К.“ ЕООД представлявано от ЕН. П. ЕН. от *** административно наказание имуществена санкция в размер на 3000лв., като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО** и **НЕОБОСНОВАНО**.

ОСЪЖДА РД „АА“ да заплати на „М. К.“ ЕООД представлявано от ЕН. П. ЕН. *** направените по делото разноски в размер на 550 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд – Плевен в 14 дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____